



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 166/09-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. - S., Česká republika, a akad. maliarky a sochárky M. T., B., zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 11 C 638/02 z 30. novembra 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 30/2007 zo 17. decembra 2007, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. - S., a akad. maliarky a sochárky M. T. o d m i e t a .

## Odôvodnenie:

### I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2008 doručená sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. - S., Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), a akad. maliarky a sochárky M. T., B. (ďalej spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 638/02 z 30. novembra 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 30/2007 zo 17. decembra 2007.

Zo spisovej dokumentácie vyplýva, že predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 C 638/02 bolo rozhodovanie o žalobe sťažovateľov o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 2531 v k. ú. Š. Predmetom odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1 Co 30/2007 bolo rozhodovanie o odvolaní sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 638/02-229 z 30. novembra 2004 v spojení s dopĺňacím uznesením č. k. 11 C 638/02-275 z 21. februára 2005.

Sťažovatelia v sťažnosti tvrdia, že *«rozsudkami, ktoré sú predmetom tejto sťažnosti bol porušený zákon vo viacerých ustanoveniach. Z procesného hľadiska možno oba rozsudky označiť ako procesné zmätky.*

*Dôvodom zmätočnosti rozsudkov je skutočnosť, že oba sudy nevykonali dokazovanie v tom smere ako navrhovali žalobcovia, čím neumožnili žalobcom zákonným spôsobom konať pred súdom a domáhať sa svojho vlastníckeho práva. Daným postupom súdov bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru, „Právo na spravodlivé súdne konanie“.*

*Poukazujeme na to, že listiny a to rozsudky NS SR sp. zn. 2 Obo 170/96 zo dňa 14. 5. 1997 a sp. zn. 6 Obo 62/03 zo dňa 24. 9. 2003 na základe ktorých súd prvého stupňa žalobný návrh zamietol a odvolací súd rozsudok v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil, oba tieto rozsudky sú v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkami nespravodlivými.*

*Predmetná nehnuteľnosť o ktorej súdy rozhodovali, nie je označená vo výrokoch rozsudkov č. k. 2 Obo 170/96 a č. k. 6 Obo 62/03 to značí, že oba rozsudky nie sú listinami spôsobilými na zmenu alebo potvrdenie vlastníctva. Opakujeme, že daným postupom súdov bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru a následne aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.*

*Rovnako poukazujeme na to, že ani „Dodatok spoločenskej zmluvy“ č. 1 spoločnosti Ž., s. r. o. zo dňa 23. 11. 1992 registrovaný Štátnym notárstvom Bratislava I záznamom pod č. I RI 587/92 dňa 28. 12. 1992, nie je listinou spôsobilou na zmenu vlastníctva!*

*Predmetom tejto spoločenskej zmluvy nie je ani jedna nehnuteľnosť, ktorá by mala byť právne účinným spôsobom prevedená na žalovaného v 1. rade t. j. Ž., s. r. o.!*

*Aj keď sú všetky potrebné návrhy a dôkazy opísané v nižšie uvedených rozhodnutiach a našich podaniach nedá nám, aby sme sa nevyjadrili k základným skutočnostiam, ktoré oba súdy pri rozhodovaní neakceptovali a sme toho názoru, že hrubo porušili zákon!*

*1) V dobe podania žaloby dňa 2. 10. 1997 výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti bol žalobca v 1. rade a v rámci BSM aj žalobkyňa v 2. rade.*

*2) Žalovaný v 1. rade, nikdy nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v dobe pred vyhlásením konkurzu v zmysle ust. § 6 ods. 2 zák. č. 328/91 Zb.*

*3) Vlastníkom sa stal (nezákonným spôsobom) až v roku 1999 a to na základe „Uznesenia 3 Co 344/98-65“ zo dňa 17. 9. 1998, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.*

*4) Predmetná nehnuteľnosť nikdy nebola registrovaná Štátnym notárstvom, čo sme dostatočne vysvetlili aj v odvolaní zo dňa 25. 1. 2005.*

*5) Rozsudkom NS SR č. 2 Obo 170/96, otázka vlastníctva riešená nebola a nemohla byť riešená, čoho dôkazom je výrok rozsudku, ako aj Uznesenie dovolacieho senátu NS SR č. k. Obdo V 13/99 (pozri príloha č. 5, 6 a 8).*

*6) Rovnako ani rozsudok č. 6 Obo 62/03 nie je rozsudkom, ktorým bolo možné riešiť otázku vlastníctva. Riešiť otázku vlastníctva prináleží do rozhodovacej právomoci iba v zmysle Občianskeho zákonníka v registri „C“ a nie do rozhodovacej právomoci v zmysle*

*zákona č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní. To malo byť rozhodujúcim súdom naprosto zrejmé.*

*7) Súdny nález nerespektoval ust. § 135 ods. 1 O. s. p. a to „o zápise základného imania“, ktoré ustanovenie má právnu silu „Nálezu ÚS“ a je jednou zo základných ust. zákona, ktoré súdy boli povinné rešpektovať!».*

*Podľa názoru sťažovateľov tým, že okresný súd aj krajský súd neskúmali „registračný spis týkajúci sa registrácie ŠN máme za to, že týmto postupom súd neumožnil žalobcom konať pred súdom a domáhať sa svojich zákonných vlastníckych práv“.*

*Sťažovatelia argumentujú, že „odvolávať sa na rozsudky č. k. 2 Obo 170/96 a 6 Obo 62/03 je z pohľadu zákonných ustanovení hlavne § 159 ods. 2 O. s. p. neakceptovateľné, nakoľko vo výrokoch týchto rozsudkov nie je označená ani jedna nehnuteľnosť, na ktorú by sa mohol vzťahovať výkon rozhodnutia. O vlastníctve týmito rozsudkami nebolo rozhodnuté.“.*

*Podľa sťažovateľov „súd v danej veci porušil všetky ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku zakotvujúce práva účastníkov Občianskeho súdneho konania, nakoľko návrhy, listinné dôkazy a podania žalobcov nevyhodnotil, čím neumožnil žalobcom v konaní vystupovať ako účastníkom konania“.*

*Sťažovatelia namietajú aj bezdôvodné prietahy v označenom konaní, keď „od podania žalobného návrhu zo dňa 2. 10. 1997 uplynulo viac ako 10 rokov, keď vo veci rozhodol odvolací súd až dňa 17. 12. 2007“.*

*Sťažovatelia taktiež tvrdia, že „vplyvom nespravodlivých rozhodnutí a bezdôvodných prietahov v súdnom konaní došlo k situácii, že sťažovatelia nemohli nehnuteľnosť ako vlastníci nerušene užívať, pričom boli aj ukrátený na zisku z podnikateľskej činnosti prípadne z prenájmu nehnuteľnosti“.*

V súvislosti so skutočnosťami uvedenými v sťažnosti sťažovateľa žiadajú, aby ústavný súd o ich sťažnosti takto rozhodol:

*„Rozhodnutím Okresného súdu v Poprade v konaniach sp. zn. 11 C 638/02 zo dňa 30. 11. 2004 a Krajským súdom v Prešove sp. zn. 1 Co 30/2007 zo dňa 17. 12. 2007 bol porušený zákon ako aj ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu.*

*Okresný súd v Poprade v konaní sp. zn. 11 C 638/02 zo dňa 30. 11. 2004 a Krajský súd v Prešove v konaní sp. zn. 1 Co 30/2007 zo dňa 17. 12. 2007 porušili právo sťažovateľa v 1. rade:*

*JUDr. Ing. D. Ď. – S. a sťažovateľky v 2. rade:*

*Akad. mal. a soch. M. T. B., zaručené v čl. 20 ods. 1 a 3 (právo vlastníť majetok) čl. 48 ods. 2 Ústavy SR aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie ich záležitosti v spravodlivom súdnom procese zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

*Sťažovateľom JUDr. Ing. D. Ď. a Akad. mal. a soch. M. T. priznáva primerané finančné zadosťučinenie každému vo výške 250 000 Sk, ktoré Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne sťažovateľom do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu ÚS na ich adresy.*

*Náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 11.762,- Sk je Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove sú povinný spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. H... do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.“*

Na základe výzvy ústavného súdu z 13. októbra 2008 sa k sťažnosti sťažovateľov vyjadril predseda kolégia krajského súdu prípisom sp. zn. Spr 10159/2008 z 21. októbra 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

*«Prvostupňový súd zásadne správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Je treba predovšetkým uviesť, že žalobcovia môžu mať naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá v katastri nehnuteľností je evidovaná na LV ako vlastníctvo iného subjektu. Ak prvostupňový súd poukázal vo svojom rozsudku na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 170/1996, ktorý nadobudol právoplatnosť 9. 7. 1997 a ktorým súd určil, že žalovaný v 1. rade JUDr. Ing. D. Ď. – S., zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 o založení spoločnosti s ručením obmedzeným, Ž., vniesol*

majetok v rozsahu podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy, ako aj poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 62/2003, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, t. j. rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 81 Cb 80/97-859, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu na vylúčenie veci (aj nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania) z konkurznej podstaty úpadcu Ž. spol. s r. o., B., aj odvolací súd v predmetnej veci je toho názoru, že bolo nepochybne preukázané, že žalobca v 1. rade majetok (vrátane nehnuteľnosti - chaty evidovanej na LV č. 2531 Katastrálne územie Š., okrem nehnuteľnosti a to rekreačné stredisko S. evidované na LV č. 58 a lodenice S. evidované na LV č. 867), ktorý žalobca získal „zmluvou o predaji časti podniku“ z 30. 4. 1992, od Federálneho fondu Národného majetku ČSFR, platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti Ž., s. r. o., B. Na právnom úkone tejto zmeny, či zmien spoločenskej zmluvy firmy Ž., s. r. o. sa vedome podieľali všetci vtedajší spoločníci firmy. Štátne notárstvo Bratislava I túto zmenu spoločenskej zmluvy zaregistrovalo dňom 28. 12. 1992 pod č. RI 587/92. Uvedeným dňom zmena spoločenskej zmluvy nadobudla právoplatnosť a stala sa právne účinnou. Stala sa vkladu schopnou listinou, nakoľko registráciou zmeny spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom bola splnená zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení z roku 1992. Teda vlastníctvo k celému vnesenému majetku tak hnutel'nému i nehnuteľnému prešlo na úpadcu, teda žalovaného v 1. rade v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, dňom registrácie zmeny spoločenskej zmluvy spoločnosti Ž., s. r. o., B. Odvolací súd preto sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom poukazuje na rozsudky Najvyššieho súdu SR č. 2 Obo 170/96 a 6 Obo 62/03, v ktorých bolo jednoznačne konštatované, že žalobca v 1. rade platne vniesol okrem iného aj majetok, ktorý je predmetom tohto konania, ako nepeňažný vklad do majetku Ž., spol. s r. o., B. Žalobca v 1. rade tým stratil vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti. Predmetná nehnuteľnosť preto nemôže patriť ani do vlastníctva žalobcu v 1. rade ani do podielového, prípadne bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov.

K odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd ešte dodáva, že v konaní nebolo potrebné preskúmať registračný spis, týkajúci sa registrácie Štátneho notárstva pod č. RI 587/92 z dôvodu, že Najvyšší súd vo svojich rozsudkoch v konaniach 2 Obo 170/96 a 6 Obo 62/03 jednoznačne konštatoval, že okrem iných aj predmetná nehnuteľnosť bola

riadne vložená ako nepeňažný vklad do majetku Ž., spol. s r. o., čo znamená, že mohlo sa tak udiat iba platnou registráciou zmeny spoločenskej zmluvy. Aj keď odvolateľmi sú namietané oba uvedené rozsudky Najvyššieho súdu SR, rozsudkom Najvyššieho súdu 2 Obo 170/1996, ktorým vo výroku bolo určené, že JUDr. Ing. D. Ď. – S., B., vniesol zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 do spoločnosti Ž., okrem iného aj nehnuteľný majetok, ktorý je predmetom tohto konania. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 9. 7. 1997, preto je od uvedeného dňa záväzný. Na veci nemôže nič zmeniť ani to, že JUDr. Ing. D. Ď. stále podnikajúci ako fyzická osoba zmenil svoje obchodné meno prípadne sídlo, lebo stále ide o tú istú osobu, a teda toho istého účastníka konania. Čo sa týka označenia účastníkov predmetného konania je treba uviesť aj to, že žalobca v 1. rade, ktorý je označený ako fyzická osoba podnikateľ s označením IČO sa nejaví byť najsprávnejšie označený, ak žalobou sa domáha určenia majetku do BSM so žalobkyňou v 2. rade. Na veci nič nemení ani žalobcami namietaná skutočnosť, že zmluva registrovaná Štátnym notárstvom Bratislava I pod RI 587/1992 dňa 28. 12. 1992 nebola včas doručená príslušnému katastrálnemu úradu za účelom vykonania zmeny vlastníctva v evidencii nehnuteľností.

*Preto navrhujeme sťažnosť sťažovateľov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú. Zdravotné problémy sťažovateľov, ktoré sú taktiež popísané v sťažnosti nemajú žiadnu spojitosť so súdnym konaním.»*

Ústavný súd zaslal vyjadrenie krajského súdu právnemu zástupcovi sťažovateľov na zaujatie stanoviska. Právny zástupca sťažovateľov prípisom doručeným ústavnému súdu 20. novembra 2008 zopakoval to, «na čo sme v celom spore poukazovali, že v priebehu celého súdneho sporu oboch súdov došlo k takým závažným pochybeniam, že pri spravodlivom hodnotení všetkých dôkazov opísaných v sťažnosti a v tomto vyjadrení, ÚS SR by mal sťažovateľom vyhovieť a oba napadnuté rozsudky „Nálezom ÚS“ zrušiť».

## II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľov, ktorí sú v tomto prípade zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd mohol rozhodovať len o porušení tých práv, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovatelia domáhajú v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy (čl. 47 ods. 3 ústavy), ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti mimo petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľov (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh ústavný súd zistil, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 638/02 z 30. novembra 2004 zamietol žalobu sťažovateľov, ktorou sa domáhali proti JUDr. J. J., správcovi konkurznej podstaty úpadcu Ž., s. r. o., B. (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), Ing. A. F., P. (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), M. K. a E. K., obaja bytom Š.

(ďalej len „žalovaní v 3. a 4. rade“), určenia, že nehnuteľnosť – rekreačná chata zapísaná na LV č. 2531 v kat. území Š. patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Žaloba bola odôvodnená tým, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudol sťažovateľ na základe zmluvy uzavretej s Federálnym fondom národného majetku ČSFR z 30. apríla 1992, a pretože v uvedenom čase trvalo medzi sťažovateľmi bezpodielové spoluvlastníctvo, žiadali určiť uvedenú nehnuteľnosť do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 38 K 111/95 z 1. februára 1996 bol vyhlásený konkurz na obchodnú spoločnosť Ž., s. r. o., B. (ďalej len „úpadca“), a ustanovený správca konkurznej podstaty zahrnul do konkurznej podstaty aj uvedenú nehnuteľnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Obo 170/96 zo 14. mája 1997 (ktorý nadobudol právoplatnosť 9. júla 1997) určil, že sťažovateľ zmenou spoločenskej zmluvy z 23. novembra 1992 o založení spoločnosti s ručením obmedzeným Ž. vniesol majetok do tejto spoločnosti v rozsahu podľa čl. IV bodu 5 zmeny spoločenskej zmluvy. Rozsudkom sp. zn. 6 Obo 62/2003 z 24. septembra 2003 najvyšší súd potvrdil prvostupňový rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 81 Cb 80/97 z 9. decembra 2002, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa na vylúčenie vecí vrátane dotknutej nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu. V uvedených rozhodnutiach najvyšší súd jednoznačne konštatoval, že sťažovateľ platne vniesol do majetku úpadcu ako nepeňažný vklad okrem iného aj majetok, ktorý je predmetom napadnutého konania. V okolnostiach prípadu tak okresný súd, ako aj odvolací krajský súd z tejto skutočnosti vychádzali a došli k právnomu záveru, že označená sporná nehnuteľnosť nemôže patriť ani do vlastníctva sťažovateľa, ani do podielového, prípadne bezpodielového spoluvlastníctva sťažovateľov. Z uvedeného dôvodu krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 30/2007 zo 17. decembra 2007 potvrdil ako vecne správny rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 638/02 z 30. novembra 2004.

1. Predmetom sťažnosti je v prvom rade tvrdenie sťažovateľov, že označenými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že na prerokovanie tej časti sťažnosti, ktorá sa týka konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 C 638/02 a jeho rozsudku z 30. novembra 2004, nie je daná právomoc ústavného súdu. Z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy totiž vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. To znamená, že právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľov mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietajú porušenie označených práv aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 30/2007 zo 17. decembra 2007. Podstata ich námietok spočíva v tom, že im opísaným postupom a rozsudkom krajského súdu v konaní v ich veci bola odňatá možnosť konať pred súdom (podľa ich tvrdenia „*súd neumožnil žalobcom konať pred súdom... neumožnil žalobcom v konaní vystupovať ako účastníkom konania*“). Preto aj v sťažnosti uviedli, že «*proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 30/2007 zo dňa 17. 12. 2007 sme podali „Dovolanie“ na NS SR*», v ktorom uplatnili argumentáciu porovnateľnú s argumentáciou uplatnenou v sťažnosti doručenej ústavnému súdu. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzujú sťažovatelia z § 237 písm. a), d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Namietajú aj skutočnosti podľa § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP.

Podľa informácie získanej ústavným súdom zo spisu najvyššieho súdu vedeného pod sp. zn. 3 Cdo 249/2008 najvyšší súd o dovolaní sťažovateľov dosiaľ nerozhodol.

Ústavný súd rešpektuje právny názor sťažovateľov, že v ich prípade je prípustné dovolanie, ktorý sťažovatelia vyjadrili jeho podaním. Dovolanie podľa § 236 a nasl. OSP je nesporne účinným právnym prostriedkom nápravy prípadného porušenia ich základných práv, ktorých vyslovenia sa domáhajú prostredníctvom sťažnosti doručenej ústavnému súdu.

Právomoc najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu rozhodnúť o námietke sťažovateľov založenej na argumentácii, že im v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bola odňatá možnosť konať súdom, uplatnenej aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, vzhľadom na princíp subsidiarity vylučuje, aby o nej rozhodoval ústavný súd, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje, že ak by akceptoval sťažnostnú námietku sťažovateľov, vznikol by ústavne neakceptovateľný stav, keď by o rovnakej veci rozhodovali paralelne dva orgány súdneho typu (IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 363/08). Ide o stav v právnom štáte neakceptovateľný. Zároveň ústavný súd uvádza, že ak by podľa názoru sťažovateľov podmienky na prístup k súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli rešpektované zo strany dovolacieho súdu spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym, nič im nebráni v tom, aby podali sťažnosť ústavnému súdu, ktorou by namietali prípadné porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu.

2. Sťažovatelia v sťažnosti ďalej namietajú, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 638/02 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 30/2007 došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že rozsudok odvolacieho krajského súdu zo 17. decembra 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 30. novembra 2004, bol sťažovateľom doručený 28. januára 2008.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 96/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 212/06, IV. ÚS 103/07) sa ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom) trvalo.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd pri skúmaní porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote zohľadňuje aj to, či u sťažovateľov objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v ich veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o porušení tohto základného práva (IV. ÚS 226/04).

Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (IV. ÚS 103/07).

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na obsah a účel čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru základom rozhodujúcim pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti sťažovateľov ústavným súdom.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v čase, keď bola sťažnosť sťažovateľov doručená ústavnému súdu, t. j. 31. marca 2008, už bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovatelia nachádzali po celý čas trvania súdneho konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 C 638/02, ako aj odvolacím krajským súdom pod sp. zn. 1 Co 30/2007. Sťažovatelia sa teda obrátili na ústavný súd so svojou sťažnosťou v čase, keď okresný súd ani krajský súd už svojím postupom nemohli porušovať ich označené práva (obdobne IV. ÚS 211/07, IV. ÚS 300/07).

Ak boli sťažovatelia toho názoru, že v označenom konaní okresného súdu a krajského súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom, mali možnosť domáhať sa ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním sťažnosti ústavnému súdu v čase, keď uvedené súdy ešte v ich veci konali.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľov v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov na ochranu ústavnosti nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009